

סמדר יערון. אני עובדת על עצמי והיום הפרופורציות משתנות לאט • צילום: רוני שיצר

ליצור קשר עם עצמי. עד כמה שזה נשמע מוזר, אולי נורא?
- והקשר נוצר?

כן. קשר עם הרחם. אולי הייתי צריכה ללדת לחם כדי להיות מוכנה ללדת משהו אחר. גיליתי כוח מנוגד לרחף לריות, להיות תמיד נערה. אולי שם התגלה שככל זאת, ורוקא, יש בי משהו בריא שרוצה לעבור שלבים כמו שהטי בע מבקש שנעבור.

- ואחרי הלחם, ליד?
"עכשיו יש תחושה שאפשר לגעת בוה. קודם היתה התנגדות. הייתי הנערה הנצחית. קודם השקפתי מהצד על המשיח חק החברתי, האנושי, והרגשתי שאני לא משתפת. סיכרתי להמשיך במנהג של פרו ורבו, כי אני פה כדי לעשות משהו אחר. אמנות. במשך השנים הבנתי שזו היתה התנסאות. אני מקבלת עלי את חוקי החיים שלא אני קבעתי."

- יש אידיאולוגיה מודעת מאחורי כל מה שאת עושה בתיאטרון? תיאטרון האכזריות של ארטו, התיאטרון העיני ני של גרוטובסקי ויתר מנסחי החוקים של התיאטרון המודרני מאליו?

"וו התשתית. כך גדלתי פה ביצרת. דודי לקח משם, וגם נטע פלוצקי, מורה אחרת שלי. משחק ועשייה תיאטרונתית הם התמסרות מרצון. השחקן הוא לא קישוט. הוא גם לא מכונת כמה. השחקן הוא מהות העבודה. דודי משלב בין התפיסה האת לבין יצירת כמה דומיננטיות שבתוכה השחקן מוביל. תמיד אמרתי שאני משתמשת בתיאטרון כדי לעבוד על עצמי."

- זה נשמע שיא הנרקיסים.
"נכון, ונגיד זה אני עובדת על עצמי. היום הפרופורציות משתנות לאט. היום אני משתדלת לתת מקום לחיים הפשוטים. חברים, משפחה. לעשות אוכל, ללכת לטייל. אנשים כמוני, שממלא נוסים לטוטאליות, צריכים לעבוד על איוון. לא להיות רובשנית כמו שקראת לזה, אבל גם לא 39 קילו. לא להיות בצילו של מישהו וגם לא להיות אני ואפסי עוד. לא רק בתוך העבודה ולא רק במטבח. לא רק בתוך עצמי, להיות למען אחרים, לזכור שאני לא לבר כאן, שיש זולת. להיות נאמנה לעצמי, אבל להצניע לכת."

- את מוהרת על עבודה רוחנית, על אור והארה. בשם היאבנקיות, מה קורה לך?
"עבודה רוחנית היא עבודה של מתבונן. לספוג בשקט. יש מורים רבים לזה, אושו, ויליאם רייד, גורדוויף, פג'י - תלמידו של רמנה מהרישי, קרישנה מורטי. שלמה קאלו, רבי נחמן מברסלב."

- מי הם התלמידים שלך לריקודים מקודשים?
"חברים שלי. חלק מפה חלק מתל אביב. אנתוני עובדים פעם בשבוע. כל אחד יכול להצטרף."
- זה עולה כסף?
"אני לא לוקחת כסף. מי שרוצה בא."

- ובשרון?
"צריך רק לאהוב את זה. ולבוא לעבוד. כשרון? אין מילה כזאת. גם שיתופם את התנועה, צריך לעבוד כדי לשפר. כל אחד יכול, אם יתמיד."

- איך את מסתכלת מפה על שחקנים בהבימה?
"אני לא מכירה. אין לי מה לומר."

- את והם באותו מקצוע?
"אין לי קשר עם זה. אם יציעו לי לשחק בתיאטרון, לא יהיו לי כלים. זה מקצוע שאני לא מכירה."

- מה מקצועך?
"אני יוצרת. אשה שמביאה את עצמה ליד ביטור".
- דודי מעיין ואת הייתם מזהה הרדית. איך זה יהיה לחלוק זוגיות אמנותית בלי האינטימיות?
"אה. זה לא יהיה קל. קשה לי מאוד לקשר האינטימי. כמו חברים קרובים, נשמות קרובות. איך זה יבוא לירי ביטוי ומה ואיך, נראה."

- את חושבת שתחיי בעבו עד יומך האחרון?
"אני אוהבת את העיר, ואני מתכוונת לעיר העתיקה. האוכי לוסיה כאן, בעיקר הערבים, הם החברים שלי. מקור ההשראה. וגם של כל התיאטרון. אני אוהבת את המקצב של העיר. מקצב העבודה שלנו בתיאטרון מושפע ממנו. במקצב האינטימיות. היא אורכת שנים. אחרי 'זכרונות דור שני בעכו' אמרו לנו: יאללה, תביאו עוד אחד כזה. אחרי 'ארכיט' חיכו לארכיט רוכב שנית. זאת סכנה גדולה לאמן."

- איך אתם מתפרנסים?
"אנתוני אגודה עותומאנית. 'ארכיט' רץ. קונצרט 'הביוואן' רץ. יש תקציבון ממשרד החינוך. אם אין כסף, לא לוקחים משכורת."

- מה יקרה לקעקע של ניצולת שואה על הירד?
"היום כבר לא הייתי עושה את זה. בתהליך העבודה רציתי להתאחד עם המולמנית. זו היתה פרובוקציה, להפיק את הקעקוע מהקורס שיש לו מספר על הירד. להראות שגם לי מותר. כי זה מה שהניע אותנו בהצגה: להפיק את השואה מהמקוננים המקצועיים."

"היום כבר לא הייתי עושה את זה. בתהליך העבודה רציתי להתאחד עם המולמנית. זו היתה פרובוקציה, להפיק את הקעקוע מהקורס שיש לי מספר על הירד. להראות שגם לי מותר. כי זה מה שהניע אותנו בהצגה: להפיק את השואה מהמקוננים המקצועיים"

"היו ימי ריוחן והיו ימים של חולשה. היה לי קר כל הזמן. המשפחה צעקה נוועלד. הם טילמות לדודי. הסתבר שהוא בכלל לא שם לב. כל כך היינו בתוך זה. הרי בלילות היינו חולמים על שלדים. או עשיתי סטופ. היתה סכנה של מגיעה ברקמת החלבון, הייתי ערב אנורקסיה. באותה תקופה, בי 1991, נסעתי לפונה בהודו ושם התחברתי מחדש לחיים, להניגה, לשמחה."

עשה מה שרצה. אכל, הקיא, הרביץ. אני לא יכולה לרבר בשם אחרים. אני נצמדת לעינוי של המולמן. הגעתי ל-39 קילו. קודם שקלתי 47 עד 50. עכשיו אני שוקלת 45 קילו."

- מה הרגשת, תחושת ריוחן?
"כן. שאני יוצרת עולם משלי ואולי אני יכולה לשנות את החוק שצריך לאכול כשביל לחיות. שאולי אניע למצב צביר זה אחר. שברירי פנטזיות כאלה. היו ימי ריוחן והיו ימים של חולשה. הי לי קר כל הזמן. המשפחה צעקה נוועלד. הם טילפנו לדודי. התברר שהוא בכלל לא שם לב. כל כך היינו בתוך זה. הרי בלילות היינו חולמים על שלדים. או עשיתי סטופ. היתה סכנה של מגיעה ברקמת החלבון, הייתי ערב אנורקסיה. באותה תקופה, בי 1991, נסעתי לפונה בהודו ושם התחברתי מחדש לחיים, להניגה, לשמחה."

- את חושבת שכל שחקנית יכולה להביא את עצמה לחופר בושה ביארבייט?
"כשיצרתי את זה, זה בא לי באופן גמרי טבעי. זה בכלל לא העסיק אותי. זה פשוט יצא. אני הייתי שם כמו צילום ברטגן. ככה תפסתי את העבודה. להיות הכי אמיתית וישרה בעולם."

- מה הבונה ביושר?
"אין סודות. ואני אשה כל הזמן. בעיני הסצינה של החב"א את לוחם לא סתרה נשיות. אני החבאתי לחם במקום שממנו יוצאים חיים, אני לרתי לחם."
- את יכולה לנסות להסביר את המקצוע שלך, שבו בושה היא משהו לא רלוונטי?
"אני חושבת שהיה לי צורך להיחשף לעיני אנשים כדי